

Arrest

nr. 96 717 van 8 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. HINNEKENS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart dat u de Georgische nationaliteit bezit, christen van Georgische origine bent en afkomstig bent van de regio Mestia in Georgië.

U verklaart dat u uw land hebt verlaten omwille van verschillende problemen.

Uw verloofde, D.T., was actief in antiregerings- en antipresidentsbetogingen, waardoor zijn telefoongesprekken werden afgeluisterd, zo ook zijn telefoongesprekken met E.K..

Op 16 juni 2008 werd D.T. opgepakt door de MVD toen hij onderweg was naar een meeting en sindsdien is hij spoorloos. U hield zich actief bezig met het onderzoek naar uw verloofde en omdat u zelf

werkte voor het magazine "Profile", kon u uw collega-journalisten aansporen om hierover te berichten. Ook de Georgische ombudsman S.S. heeft zich met deze zaak bemoeid.

Toen u een twee- à drietal maanden bezig was met het onderzoek naar de verdwijning van D.T. begon u dreig telefoons te krijgen en in mei 2009 werd u samen met uw vriendin Theo Bakelani aangevallen, meegenomen en verkracht. U werd bedreigd en er werd u gezegd dat u moest zwijgen en stoppen met uw onderzoek. Door die verkrachting was u zwanger geraakt, maar u wou geen abortus plegen. Omdat u van een bergstreek komt waar er strenge tradities zijn, mocht uw broer in geen geval te weten komen dat u zwanger was geraakt buiten uw relatie, want dat zou betekenen dat u uw familie tot schande had gebracht en daarom zou hij u moeten vermoorden.

Omdat uw broer dit dus niet te weten zou komen, bent u van september 2009 tot midden november 2009 bij een vriendin ondergedoken. Van daaruit bent u dan op 16 november 2009 naar België gevlucht.

Vanuit België bent u te weten gekomen dat er een anonieme brief naar een asielzoeker in Tsjechië werd verstuurd. In die brief werd vermeld dat uw verloofde D.T. werd vermoord door de Spetsnaz en dat zij hem vervolgens in zee hebben gegooit.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de geboorteakte van uw zoon, een medisch attest 2/12/2009, documenten i.v.m. tijdschrift "Profile", printscreens van Youtube-filmpjes, artikelen van het Human Rights Center en medische attesten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de autoriteiten als gevolg van een onderzoek dat u hebt gestart naar de verdwijning van uw verloofde, D.T..

Doordat u dat onderzoek deed, werd u bedreigd en verkracht, waardoor u zwanger bent geraakt.

Omdat uw kind buiten uw relatie werd verwekt, zou uw broer u vermoorden als hij dit te weten kwam, omdat u op die manier uw familie ten schande hebt gebracht.

Ook verklaart u dat u problemen had met de autoriteiten omdat u deelnam aan betogingen van de oppositie en u verklaarde dat u tijdens de verkiezingen had deelgenomen aan de exitpolls. De cijfers die hierover op televisie werden uitgezonden, waren echter niet correct. U verklaart dat u de bevolking de juiste informatie wilde geven en dat u daarom problemen hebt gekregen. Wat deze problemen betreft, verklaart u evenwel dat zij niet de reden vormen voor uw vlucht naar België (CGVS p. 6).

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat uw relaas en uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig zijn.

Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen begin van bewijs neerlegt met betrekking tot de door u verklaarde problemen.

De verklaringen van een asielzoeker kunnen evenwel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan onder andere worden afgeleid uit tegenstrijdigheden tussen opeenvolgende verklaringen. Dit is in casu het geval.

Ten eerste werden enkele opvallende inconsistenties vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u bij het Commissariaat-generaal dat D.T. al heel lang een goeie vriend van u was, maar dat jullie nog maar een koppel waren sinds twee maanden voor zijn verdwijning, dus ongeveer sinds juni of juli 2008. Jullie waren verloofd, maar er was geen enkele ceremonie geweest ter ere van uw verlovings met D.T. (CGVS p.6,9).

Deze verklaringen zijn opmerkelijk.

Tijdens uw allereerste interview in het kader van uw asielaanvraag in België bij de DVZ had u namelijk verklaard dat u sinds 2002 traditioneel gehuwd was met D.T. (DVZ Verklaring vraag 15). Ook antwoordde u "nee", wanneer u expliciet werd gevraagd of u een verloofde had (DVZ Verklaring vraag 31).

Toen u bij de DVZ werd gevraagd om de belangrijkste feiten omtrent uw problemen op te noemen, sprak u ook telkens over uw "echtgenoot" en niet over uw "verloofde" (DVZ Vragenlijst vraag 3.5). Wanneer u met deze ernstige en opvallende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u bij de DVZ niet had gezegd dat u traditioneel gehuwd was met D.T., integendeel, u had, volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, verklaard dat er juist geen traditioneel huwelijk was geweest en dat dit misschien verkeerd was begrepen bij DVZ (CGVS p.10).

Dit is niet geloofwaardig.

Deze tegenstrijdigheid kan immers bezwaarlijk aan een loutere vergissing of een louter misverstand worden toegeschreven.

Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden u na afloop van het interview namelijk voorgelezen, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening.

Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw persoonsgegevens, namelijk sinds wanneer u een relatie zou hebben gehad met D.T., de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen.

Gelet op het feit dat de verdwijning van uw vermeende verloofde aan de basis ligt van alle problemen die u ertoe hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten, heeft deze vaststelling ook gevolgen voor de appreciatie van de problemen die uit zijn verdwijning voortvloeien.

Daarnaast bleken er eveneens tegenstrijdigheden te bestaan tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal wat betreft de problemen die u zou hebben gehad met uw broer omwille van uw zwangerschap.

U verklaarde dat uw broer u zou vermoorden als hij te weten zou komen dat u zwanger was geworden buiten uw relatie, door verkrachting in uw geval. Als gevolg hiervan zou u enige tijd zijn ondergedoken bij een vriendin (CGVS p.11).

Opnieuw opvallend is echter dat u bij de DVZ aanvankelijk had verklaard dat u helemaal geen broer hebt (DVZ Verklaring vraag 30).

Deze versies zijn uiteraard niet verenigbaar.

Na geconfronteerd te zijn met deze zware tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u zich nog heel goed herinnert dat u had gezegd dat u een broer hebt, dat u zelfs had gezegd dat hij lid was van een politieke partij en dat hij daardoor zelf ook problemen had met de autoriteiten. Later verklaarde u dan echter terug dat u het niet goed meer weet (CGVS p.11).

Opnieuw dient echter te worden vermeld dat u zich door middel van uw handtekening akkoord verklaarde met de door u afgelegde verklaringen nadat deze u werden voorgelezen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien is het niet aannemelijk dat u zich zou vergissen wanneer u wordt gevraagd of u al dan niet broers of zussen hebt, zeker aangezien uw broer in uw geval een actor van vervolging is en dus een deel van de reden waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht.

Verder werd nog een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw verklaringen met betrekking tot het moment waarop u verklaart te zijn verkracht en de informatie in een van de medische attesten die u voorlegt.

Uit het medisch attest van 4 december 2009 van de dienst gynaecologie van het AZ Groeninge in Kortrijk blijkt dat u op het moment van de consultatie drieëndertig weken zwanger was (Document 8.1 in administratief dossier).

Dit valt niet te rijmen met uw verklaringen dat u op 12 mei 2009 zou zijn verkracht en dat u als gevolg hiervan zwanger bent geraakt (DVZ Vragenlijst vraag 3.5). Als u op 4 december 2009 drieëndertig weken zwanger was, betekent dat immers dat de bevruchting midden april 2009 moet hebben plaatsgevonden en niet in mei 2009, zoals u verklaart.

Opnieuw wordt er dus geraakt aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, namelijk uw verloofde die zou zijn verdwenen en uw broer die u omwille van een buitenechtelijke zwangerschap, die het gevolg was van een verkrachting ingegeven door het feit dat u te actief op zoek ging naar uw verloofde, zou vermoorden.

Bijgevolg wordt ernstig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijkomend dient te worden aangehaald dat ook uw verklaringen wat betreft uw reisroute naar België niet geloofwaardig zijn.

U verklaarde namelijk dat u met een vals paspoort de grens van Turkije naar Griekenland zou zijn overgestoken, maar u zelf niet persoonlijk gecontroleerd werd (CGVS, p. 13).

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Georgisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben aangevraagd (CGVS, p. 15), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw onwetendheid aangaande het paspoort dat tijdens uw reis naar België werd gebruikt. U weet namelijk niet hoe dat paspoort eruit zag, u denkt dat het blauw of groen was. U weet ook niet welke naam in dat paspoort stond, want u was eigenlijk niet geïnteresseerd in dat document, het was niet echt belangrijk voor u (CGVS p.13).

Deze uitleg overtuigt niet.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is en u en de smokkelaar persoonlijk belang hadden bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende de documenten die werden gebruikt om de grens te passeren en bijgevolg de identiteit waaronder u reisde. Te meer omdat uit voornoemde informatie tevens blijkt dat bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en –bedoelingen.

De vaststelling dat u ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reis van Georgië naar België vormt een verdere bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal haalde u aan dat u in behandeling bent geweest bij een psychiater, maar dat u daarmee bent gestopt, omdat u bang was dat uw kind van u zou worden afgenomen (CGVS p.20). U legt enkele medische documenten voor waaruit inderdaad blijkt dat u kort na uw aankomst in België enkele afspraken hebt gehad bij een psychiater.

In het attest van het intakegesprek dat u hebt gehad op 4 december 2009 bij een psychiater van het AZ Groeninge in Kortrijk staat te lezen dat u differentiaal werd gediagnosticeerd met een depressieve episode of met PTSD. Ook uw advocaat, meester Koenraad Hinnekens, haalt in zijn schriftelijke verklaring van 14 augustus 2012 aan dat u de symptomen van een post-traumatische stoornis vertoont en dat u daarom niet in staat zou zijn geweest tot een gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal (Aangetekende brief van Koenraad Hinnekens 14/08/12).

Hierover dient echter te worden opgemerkt dat het medisch attest van het AZ Groeninge dateert van drie jaar geleden, dat het hier gaat om een eerste gesprek met een arts na opname in het ziekenhuis en dat de differentiaal diagnose van deze arts gebaseerd is op uw eigen verklaringen, die hierboven reeds werden ontkracht.

Bovendien wordt in geen enkel van de voorgelegde medische attesten vermeld dat uw cognitieve functies zouden zijn aangetast en u dus niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw asielaanvraag in België.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat moet worden benadrukt dat, ook al verklaart uw raadsman dat hij reeds verschillende gehoren heeft bijgewoond op het Commissariaat-generaal, hij niet bij machte is om te besluiten dat zijn cliënt niet in staat zou zijn om een gehoor af te leggen, laat staan om een diagnose van een post-traumatische stoornis te stellen.

Dit is slechts weggelegd voor een gediplomeerd psycholoog of psychiater na een grondig onderzoek van zijn patiënt en na verschillende opeenvolgende consultaties.

Dit blijkt echter niet het geval te zijn, waardoor er geenszins een verklaring is geboden voor de eerder in deze beslissing vastgestelde anomalieën. Bijgevolg blijven de bovenstaande conclusies overeind.

De overige documenten die u voorlegt, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

Uw identiteitskaart en het geboortebewijs van uw zoon bevatten immers enkel persoonsgegevens van u en uw zoon, die door mij niet worden betwist.

Het medisch attest van Dr. F.M. bevestigt enkel dat u van 2 december 2009 tot 31 januari 2010 verhinderd was om een interview af te leggen in Brussel, maar bevat geen enkele informatie over uw problemen of over de medische problemen die u op dat moment hebt gehad.

De fotokopieën van het tijdschrift "Profile" bevestigen enkel dat u daadwerkelijk voor dat magazine werkte, wat evenmin door mij in twijfel wordt getrokken, maar deze gaan opnieuw niet over uw problemen.

De Youtube-filmpjes waarvan u een printscreen voorlegde, bevestigen het verhaal dat een persoon, genaamd D.T., werd ontvoerd, wat door mij eveneens niet wordt betwist. In deze filmpjes wordt u echter nergens vermeld, waardoor dit in geen geval de ongeloofwaardigheid van uw band met D.T. kan herstellen. Hetzelfde geldt voor de kopieën van artikelen van het Human Rights Center die u voorlegde. Bijgevolg kan erop basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift van 27 september 2012 het ingestelde beroep te verwijzen (zie p. 34) *“naar een Nederlandstalige kamer met drie leden”*.

2.2. De Raad stelt, onder verwijzing naar artikel 39/10 van de 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), dat de Kamervoorzitter, als de verzoeker daarom op gemotiveerde wijze vraagt in zijn verzoekschrift of ambtshalve, kan bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van de zaak dan wel bijzonder omstandigheden daartoe grond opleveren.

Verzoekster zet evenwel niet uiteen waarom een behandeling door een driedelige kamer dient te gebeuren.

De Raad gaat niet in op haar verzoek.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet en een schending van (zie p. 10) *“het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging”*.

Verzoekster laat gelden dat het verhoor op het commissariaat-generaal in het Engels verliep met een tolk Georgisch-Engels, terwijl de procedure volgens verzoekster in het Nederlands diende te verlopen. Zij wijst erop dat advocaat Hinnekens (zie p. 11) *“niet het Engels dient te beheersen en dat hij deze taal uiteraard in veel mindere mate beheerst dan het Nederlands, de taal waarin de procedure geacht wordt te zijn gevoerd”*.

Verzoekster voert verder een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook een schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52, 51/10 van de vreemdelingenwet.

Zij voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing (zie p. 12) *“gebrekig is, onjuist, onvoldoende”* en dat de commissaris-generaal *“een machtsmisbruik heeft begaan”*.

Zij stelt dat de commissaris-generaal ook een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en dat (zie p. 12) *“het principe van goede administratie”* geschonden werd, alsook *“het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht”*.

Verzoekster geeft de artikelen 48 tot en met 48/5 van de vreemdelingenwet weer en geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht.

Zij laat gelden dat er (zie p. 18) *“zeer duidelijk wel bewijzen werden neergelegd nopens de verdwijning van haar verloofde en het aankaarten van dit probleem”*

Verder stelt zij dat het (zie p. 18) *“niet opgaat verhoren te gaan vergelijken waar men kan aan nemen dat de verzoekende partij niet in staat was duidelijke verklaringen af te leggen”* (sic); zij verklaart dat zij tijdens de vlucht naar België *“een sterk middel ingenomen heeft”*, wat op zich al resulteerde *“in een zeer slechte performantie lopende het eerste verhoor”* (sic).

Zij wijst dienaangaande op het doktersattest uit het asielcentrum -dat volgens haar niet aan het dossier gevoegd werd- en de medische attesten waaruit de (zie p. 18) *“lamentabele psychologische toestand”* (sic) van verzoekster zou blijken.

Verder stelt verzoekster (zie p. 18) *“dat trouwens de voorgehouden tegenstellingen eigenlijk zo groot en grotesk zijn dat men die niet zou kunnen toeschrijven aan loutere tegenstellingen tussen verschillende verhoren”*, gezien *“een vrouw met een intelligentieniveau en studieniveau van verzoekende partij tussen twee verschillende verhoren zo een grote tegenstellingen (niet) zou laten noteren”* (sic).

Verzoekster verwijst naar de nota die haar advocaat neerlegde tijdens de procedure bij het Commissariaat-generaal, waarin wordt gewezen op de slechte gezondheidstoestand van verzoekster, de kenmerken die zij vertoont (zie p. 18) *“die artsen soms zouden omschrijven als post-traumatische stoornis”*, de tekenen van *“zeer grote emotionaliteit”* tijdens het verhoor, het feit *“dat zij niet langer de herinnering aan de wreselijke gebeurtenissen aankan”* (sic), het tijdsverloop sinds de gebeurtenissen, het feit dat zij niet in staat was tot het afleggen van het eerste verhoor gezien het middel dat zij toegediend kreeg en de (zie p. 20) *“choque”* (sic) waarin zij verkeerde, de medische attesten, dat zij werd verkracht en *“dat wie een relaas verzint meestal afkomt met een relaas die aangedikt wordt”*.

Volgens verzoekster is de bestreden beslissing niet gemotiveerd (zie p. 21) *“door niet direkt te antwoorden op hetgeen gesteld werd in de nota doch direkt zonder meer te wijzen op inconsequenties”* (sic).

Aangaande de relatie met D.T., laat verzoekster gelden dat ze (zie p. 21) *“elkaar zeer lang kenden en al zeer lang omgingen met elkaar; dat evenwel er slechts in de laatste maanden een seksuele relatie is ontstaan”*.

Verzoekster wijst er opnieuw op dat zij (zie p. 22) *“lopende het eerste verhoor eigenlijk niet in staat was om een verhoor af te leggen”* en *“dat er niets verkeerd is met de verklaring dat de verzoekende partij haar levenspartner als haar “vent” zag, hetgeen dient te worden onderscheiden van een een formeel of traditioneel huwelijk”* (sic). Zij vervolgt nog *“dat een toneelspeler kennelijk beter zijn rol zou kennen en geen dergelijke groteske tegenstellingen zou laten optekenen. Dat de emotie die de verzoekende partij immers vertonde zeer sterk waren”* (sic).

Betreffende de verklaringen over haar broer, herhaalt verzoekster dat zij (zie p. 23) *“lopende het eerste verhoor eigenlijk niet in staat was om een verhoor af te leggen”*; zij verklaart dat zij hierdoor *“zich meent te herinneren iets anders gezegd te hebben”*.

Omtrent haar zwangerschap, voert verzoekster aan dat zij geconfronteerd werd met suikerziekte waardoor *“men te maken heeft met een veel groter formaat van zwangerschap”*; volgens haar is *“de schatting van de zwangerschap een decalage van ongeveer een maand niet erg en zeker niet kennelijk onredelijk”*.

Zij verklaart (zie p. 24) *“dat wanneer men twee zaken die men niet kan vergelijken vergelijkt men bezig is met vergelijkingen te maken tussen zaken die niet kunnen worden vergeleken”* (sic). Verder is verzoekster van oordeel dat de commissaris-generaal *“nalaat om enge vergelijking te maken lopende de verklaringen lopende het verhoor bij het CGVS, zodat de beslissing op al te eenzijdige wijze is gemotiveerd”* (sic).

Aangaande haar reisweg, voert verzoekster aan dat (zie p. 25) *“de passeur wordt betaald om een reis te regelen en dat iemand daarbij zich geen verdere vragen stelt”* (sic), dat verzoekster een medicament werd toegediend en dat de bestreden beslissing *“er te sterk vanuitgaat dat er geen gaten zijn in het systeem van de grensbewaking of dat er mits betaling geen gaten kunnen gecreëerd worden”* (sic). Zij gaat tevens in op de bewijslast.

Verder voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal (zie p. 27) *“geen enkele informatie inroept van een ambtenaar van de Griekse autoriteiten”*, dat de informatie *“zeer algemeen is en zeker niet slaat op de grensoverschrijding die terzake ingeroepen wordt”* en *“dat trouwens het algemeen gekend is dat men via men de grens via Turkije en Griekenland het makkelijkst kan overschrijde”* (sic).

Zij laat verder gelden *“dat argumenten met betrekking tot de reis niet determinerend kunnen zijn”* en verwijst naar een arrest van de Raad van State van 2 maart 1999.

Verzoekster stelt nog dat (zie p. 32) *“men niet kan aanvaarden dat de commissaris-generaal of een van zijn gewone medewerkers in staat zou zijn om een oordeel te gaan vellen over haar psychologische toestand”*; zij stelt dat het aan de commissaris-generaal behoorde om zelf het deskundig advies van een psychiater of psycholoog in te roepen.

Zij wijst erop dat de attesten *“allen in een zelfde richting wijzen namelijk de slechte psychologische toestand van de betrokkene”* en zij herhaalt dat zij eigenlijk niet in staat was om het eerste verhoor af te leggen.

Waar de commissaris-generaal de medische attesten zou verwerpen op basis van de verklaringen van patiënten, is verzoekster van mening dat haar een *“onmogelijke bewijsvoering”* wordt opgelegd, gezien *“in die zin alle attesten zijn opgesteld op basis van wat de patiënt stelt”*.

Verzoekster herhaalt dat het zwangerschapsattest niet nauwkeurig was, gezien zij tijdens haar zwangerschap suikerziek was.

Verder wijst ze nogmaals op *“de grote emotionaliteit”* tijdens het verhoor en stelt dat (zie p. 33) *“men moeilijk kan aanzien hoe men uiteindelijk zou kunnen bewijzen dat er een verkrachting plaatsgevonden heeft door een aangestelde van de overheid en dat die verkrachting bovendien nog verband houdt met de verdwijning van de levenspartner en de stappen die men daarna gezet heeft”*.

Verzoekster vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag –in tegenstelling wat verzoekster poneert- geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat betreft het aangevoerde machtsmisbruik en de schending van artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, laat verzoekster na dit enigszins te duiden.

De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Wat betreft de aangevoerde schending artikel 52 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoon op welke manier voormeld artikel, dat enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt, schendt. Bijgevolg is deze aangevoerde schending als middel onontvankelijk.

De Raad merkt tevens op dat de aangevoerde schending van "*het principe van goede administratie*" als middel onontvankelijk is. In zoverre verzoekster doelt op de beginselen van behoorlijk bestuur, laat zij immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Verzoekster voert een schending aan van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet en van "*het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging*".

Zij laat gelden dat het verhoor in het Engels verliep met een tolk Georgisch-Engels, terwijl de procedure volgens verzoekster in het Nederlands diende te verlopen, en zij wijst erop dat haar advocaat *"niet het Engels dient te beheersen en dat hij deze taal uiteraard in veel mindere mate beheerst dan het Nederland, de taal waarin de procedure geacht wordt te zijn gevoerd"*.

Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS, nr. 114.257 van 6 januari 2003 en RvS, nr. 128.986 van 9 maart 2004).

Het gehoorverslag geeft bovendien precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden dat bepaalde tolk- of taalproblemen zich zouden hebben voorgedaan, noch legt verzoekster uit welk nadeel zij door deze werkwijze heeft ondervonden.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat het *"niet opgaat verhoren te gaan vergelijken waar men kan aan nemen dat de verzoekende partij niet in staat was duidelijke verklaringen af te leggen"* (sic); zij verklaart uit dat zij tijdens de vlucht naar België *"een sterk middel ingenomen heeft"*, wat op zich al resulteerde *"in een zeer slechte performantie lopende het eerste verhoor"* (sic).

Ze wijst meermaals op haar *"lamentabele psychologische toestand"* (sic) en argumenteert *"dat trouwens de voorgehouden tegenstellingen eigenlijk zo groot en grotesk zijn dat men die niet zou kunnen toeschrijven aan loutere tegenstellingen tussen verschillende verhoren"*.

Zij benadrukt verder haar gezondheidstoestand, haar post-traumatische stoornis, de *"zeer grote emotionaliteit"* tijdens het verhoor, het feit *"dat zij niet langer de herinnering aan de wreselijke gebeurtenissen aankan"* (sic), het tijdsverloop sinds de gebeurtenissen, het feit dat zij niet in staat was het eerste verhoor af te leggen gezien het middel dat zij toegediend kreeg en de *"choque"* (sic) waarin zij verkeerde, zij wijst op de medische attesten, zij herhaalt dat zij werd verkracht en laat gelden *"dat wie een relaas verzint meestal afkomt met een relaas die aangedikt wordt"*.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Verder benadrukt de Raad dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Elke asielzoeker staat weliswaar in zekere mate onder psychische druk, maar de aangehaalde gebeurtenissen zijn dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, aldus bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Wat betreft verzoeksters gezondheid en *"lamentabele psychologische toestand"* (sic), stelt de Raad vast dat uit de neergelegde attesten nergens blijkt dat haar cognitieve functies zouden zijn aangetast of dat zij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen.

Uit een medisch attest van dr. F.M. blijkt dat er uitstel werd gevraagd voor het afleggen van het verhoor op Dienst Vreemdelingenzaken, maar dit attest bevat geen enkele informatie over verzoeksters problemen of over de medische problemen die zij op dat moment heeft gehad. Uit de medische attesten van 4 december en 11 december 2009 kan evenmin afgeleid worden dat verzoekster niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen.

Uit niets blijkt dan ook dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden mentale toestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Uit de gehoorverslagen van de verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat verzoekster in staat was haar asielrelaas chronologisch en gestructureerd weer te geven.

Waar verzoekster nog aanvoert dat één van de medewerkers van de commissaris-generaal niet in staat is om te oordelen over haar psychologische toestand en dat de commissaris-generaal zelf het deskundig advies van een psychiater of psycholoog moest invoeren, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal die het verhoor afnam, een oordeel heeft geveld over de geestestoestand van verzoekster, doch dat deze ambtenaar de bewijswaarde van de aangebrachte medische attesten heeft beoordeeld.

Bovendien wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status

van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat zij *"lopende het eerste verhoor eigenlijk niet in staat was om een verhoor af te leggen"*, noch dat zij *"niet in staat was duidelijke verklaringen af te leggen"*, zoals zij meermaals in haar verzoekschrift aanvoert.

De beweringen van verzoekster *"dat trouwens de voorgehouden tegenstellingen eigenlijk zo groot en grotesk zijn dat men die niet zou kunnen toeschrijven aan loutere tegenstellingen tussen verschillende verhoren"*, *"dat wie een relaas verzint meestal afkomt met een relaas die aangedikt wordt"* en *"dat een toneelspeler kennelijk beter zijn rol zou kenen en geen dergelijke groteske tegenstellingen zou laten optekenen"* (sic), worden niet aangenomen.

De Raad voegt er aan toe dat het vergelijken van verklaringen een nuttige methode is om de waarachtigheid van het asielrelaas na te gaan; er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Alle in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Bovenstaande motieven van verzoekster kunnen de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet verklaren of weerleggen.

Vooreerst stelde de commissaris-generaal tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoekster afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal:

"Zo verklaarde u bij het Commissariaat-generaal dat D.T. al heel lang een goeie vriend van u was, maar dat jullie nog maar een koppel waren sinds twee maanden voor zijn verdwijning, dus ongeveer sinds juni of juli 2008. Jullie waren verloofd, maar er was geen enkele ceremonie geweest ter ere van uw verlovings met D.T. (CGVS p.6,9).

Deze verklaringen zijn opmerkelijk.

Tijdens uw allereerste interview in het kader van uw asielaanvraag in België bij de DVZ had u namelijk verklaard dat u sinds 2002 traditioneel gehuwd was met D.T. (DVZ Verklaring vraag 15). Ook antwoordde u "nee", wanneer u expliciet werd gevraagd of u een verloofde had (DVZ Verklaring vraag 31). Toen u bij de DVZ werd gevraagd om de belangrijkste feiten omtrent uw problemen op te noemen, sprak u ook telkens over uw "echtgenoot" en niet over uw "verloofde" (DVZ Vragenlijst vraag 3.5). Wanneer u met deze ernstige en opvallende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u bij de DVZ niet had gezegd dat u traditioneel gehuwd was met D.T., integendeel, u had, volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, verklaard dat er juist geen traditioneel huwelijk was geweest en dat dit misschien verkeerd was begrepen bij DVZ (CGVS p.10).

Dit is niet geloofwaardig.

Deze tegenstrijdigheid kan immers bezwaarlijk aan een loutere vergissing of een louter misverstand worden toegeschreven.

Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden u na afloop van het interview namelijk voorgelezen, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening. Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw persoonsgegevens, namelijk sinds wanneer u een relatie zou hebben gehad met D.T., de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen.

Gelet op het feit dat de verdwijning van uw vermeende verloofde aan de basis ligt van alle problemen die u ertoe hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten, heeft deze vaststelling ook gevolgen voor de appreciatie van de problemen die uit zijn verdwijning voortvloeien.

Daarnaast bleken er eveneens tegenstrijdigheden te bestaan tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal wat betreft de problemen die u zou hebben gehad met uw broer omwille van uw zwangerschap.

U verklaarde dat uw broer u zou vermoorden als hij te weten zou komen dat u zwanger was geworden buiten uw relatie, door verkrachting in uw geval. Als gevolg hiervan zou u enige tijd zijn ondergedoken bij een vriendin (CGVS p.11).

Opnieuw opvallend is echter dat u bij de DVZ aanvankelijk had verklaard dat u helemaal geen broer hebt (DVZ Verklaring vraag 30). Deze versies zijn uiteraard niet verenigbaar.

Na geconfronteerd te zijn met deze zware tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u zich nog heel goed herinnert dat u had gezegd dat u een broer hebt, dat u zelfs had gezegd dat hij lid was van een politieke partij en dat hij daardoor zelf ook problemen had met de autoriteiten.

Later verklaarde u dan echter terug dat u het niet goed meer weet (CGVS p.11).

Opnieuw dient echter te worden vermeld dat u zich door middel van uw handtekening akkoord verklaarde met de door u afgelegde verklaringen nadat deze u werden voorgelezen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien is het niet aannemelijk dat u zich zou vergissen wanneer u wordt gevraagd of u al dan niet broers of zussen hebt, zeker aangezien uw broer in uw geval een actor van vervolging is en dus een deel van de reden waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht."

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat zij en D.T. "elkaar zeer lang kenden en al zeer lang omgingen met elkaar, dat evenwel er slechts in de laatste maanden een sexuele relatie is ontstaan" (sic) en "dat er niets verkeerd is met de verklaring dat de verzoekende partij haar levenspartner als haar "vent" zag, hetgeen dient te worden onderscheiden van een formeel of traditioneel huwelijk" (sic).

Verzoekster beperkt zich hier naar het oordeel van de Raad tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken. Een louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is niet dienstig om de motivering te weerleggen.

Bovenstaande motivering in de bestreden beslissing blijft onverkort en de Raad neemt deze over. Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

De commissaris-generaal merkte nog het volgende op met betrekking tot verzoeksters zwangerschap: *"Verder werd nog een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw verklaringen met betrekking tot het moment waarop u verklaart te zijn verkracht en de informatie in een van de medische attesten die u voorlegt.*

Uit het medisch attest van 4 december 2009 van de dienst gynaecologie van het AZ Groeninge in Kortrijk blijkt dat u op het moment van de consultatie drieëndertig weken zwanger was (Document 8.1 in administratief dossier).

Dit valt niet te rijmen met uw verklaringen dat u op 12 mei 2009 zou zijn verkracht en dat u als gevolg hiervan zwanger bent geraakt (DVZ Vragenlijst vraag 3.5).

Als u op 4 december 2009 drieëndertig weken zwanger was, betekent dat immers dat de bevruchting midden april 2009 moet hebben plaatsgevonden en niet in mei 2009, zoals u verklaart."

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat ze geconfronteerd werd met suikerziekte waardoor *"men te maken heeft met een veel groter formaat van zwangerschap"; volgens haar is "de schatting van de zwangerschap een decalage van ongeveer een maand niet erg en zeker niet kennelijk onredelijk".*

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot een loutere verklaring die geen grondslag vindt in de neergelegde medische attesten, noch op andere wijze objectief gestaafd wordt.

Bovenstaande vaststelling doet aldus verder afbreuk aan verzoeksters geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal hechtte verder geen geloof aan verzoeksters reisweg.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat *"de passeur wordt betaald om een reis te regelen en dat iemand daarbij zich geen verdere vragen stelt" (sic)*, dat verzoekster een medicament werd toegediend en dat de bestreden beslissing *"er te sterk vanuitgaat dat er geen gaten zijn in het systeem van de grensbewaking of dat er mits betaling geen gaten kunnen gecreërd worden" (sic).*

Verder voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal *"geen enkele informatie inroept van een ambtenaar van de Griekse autoriteiten"*, dat de informatie *"zeer algemeen is en zeker niet slaat op de grensoverschrijding die terzake ingeroepen wordt"* en *"dat trouwens het algemeen gekend is dat men via men de grens via Turkije en Griekenland het makkelijkst kan overschrijde" (sic).*

De Raad stelt vast dat de loutere beweringen van verzoekster geenszins aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Uit die informatie blijkt dat aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke identiteitscontroles worden uitgevoerd en waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en -bedoelingen.

Verzoeksters blote beweringen over de dienstverlening van de passeurs, over het verdoven van de reizigers en over "gaten in het systeem", milderen de strengheid van de controles niet.

De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoeksters verklaringen dat zij zonder persoonlijke identiteitscontrole de EU is binnengekomen.

De Raad deelt tevens het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar internationaal paspoort, waarvan zij verklaarde er nooit een te hebben aangevraagd, achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop ze uit haar land vertrokken is, verborgen te houden.

Dit vermoeden steunt ook op verzoeksters onwetendheid aangaande het paspoort dat bij haar reis naar België werd gebruikt, gezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is en verzoekster en de smokkelaar persoonlijk belang hadden bij het welslagen van de reis.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog laat gelden *“dat argumenten met betrekking tot de reis niet determinerend kunnen zijn”* en verwijst naar een arrest van de Raad van State van 2 maart 1999, wijst de Raad erop dat de geloofwaardigheid van de reisweg kan worden betrokken bij de beoordeling van een asielaanvraag, gezien de asielinstanties van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

Bovenstaande vaststellingen keren zich verder tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

Aangaande de door verzoekster neergelegde documenten -met uitzondering van de medische attesten-, stelde de commissaris-generaal het volgende:

“De overige documenten die u voorlegt, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

Uw identiteitskaart en het geboortebewijs van uw zoon bevatten immers enkel persoonsgegevens van u en uw zoon, die door mij niet worden betwist.

Het medisch attest van Dr. F.M. bevestigt enkel dat u van 2 december 2009 tot 31 januari 2010 verhinderd was om een interview af te leggen in Brussel, maar bevat geen enkele informatie over uw problemen of over de medische problemen die u op dat moment hebt gehad.

De fotokopieën van het tijdschrift “Profile” bevestigen enkel dat u daadwerkelijk voor dat magazine werkte, wat evenmin door mij in twijfel wordt getrokken, maar deze gaan opnieuw niet over uw problemen.

De Youtube-filmpjes waarvan u een printscreen voorlegde, bevestigen het verhaal dat een persoon, genaamd D.T., werd ontvoerd, wat door mij eveneens niet wordt betwist. In deze filmpjes wordt u echter nergens vermeld, waardoor dit in geen geval de ongeloofwaardigheid van uw band met D.T. kan herstellen. Hetzelfde geldt voor de kopieën van artikelen van het Human Rights Center die u voorlegde.”

Verzoeksters loutere bewering dat er *“zeer duidelijk wel bewijzen werden neergelegd”* nopens de verdwijning van haar verloofde en het aanklaarten van dit probleem, kan geenszins de omstandige motivering dienaangaande in de bestreden beslissing weerleggen.

Deze motivering blijft onverkort gelden en de Raad neemt ze over.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich achter de weigeringbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen *“manifeste beoordelingsfout”* worden vastgesteld.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 10 augustus 2012 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE